

บทที่ ๕

บทสรุป

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคม. ขอบเขตของการวิจัยมุ่งไปที่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์. มีวัตถุประสงค์เฉพาะ ๑๖ ประการคือ

๑. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง
๒. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ
๓. เปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวในสังคม ระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ
๔. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก
๕. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง
๖. เปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวในสังคม ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีอายุมาก
๗. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน
๘. ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ และมีเชื้อชาติจีน
๙. เปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวในสังคม ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำและมีเชื้อชาติไทย กับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำและมีเชื้อชาติจีน
๑๐. เปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวในสังคม ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติไทย กับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน

- ๑๑. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มนั้น
- ๑๒. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มนั้น
- ๑๓. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง กับกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ
- ๑๔. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัว ของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง กับ ปัญหาที่กลุ่มนั้นคิดว่าตนเองมี
- ๑๕. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถปรับตัวในสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ กับปัญหาที่กลุ่มนั้นคิดว่าตนเองมี
- ๑๖. เปรียบเทียบปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองมี ระหว่าง กลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง กับกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

ในการวิจัย ได้ให้ความหมายของคำบางคำ และข้อความบางอย่าง ไว้ดังนี้

- ๑. "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน" คือ คะแนนรวมของผลการสอบภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๑
- ๒. "กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง" คือผู้ที่ได้คะแนนรวมจากการสอบภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๑ อยู่ในระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๗๕ ถึง ๙๙
- ๓. "กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ" คือผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๑ ถึง ๒๔
- ๔. "ความสามารถในการปรับตัวในสังคม" คือ ความเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผลที่ได้จากแบบสอบถาม "สังคมมิติ" และ "ใครเอ่ย" ซึ่งนักเรียนทั้งหมดในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ เป็นผู้ทำ
- ๕. "อายุมาก" คืออายุตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป
- ๖. "กลุ่มตัวอย่างที่มีเชื้อชาติจีน" คือผู้ที่มีบิดา มารดา หรือ ปู่ ย่า ตา ยาย คนใดคนหนึ่งหรือมากกว่า เป็นบุคคลที่มีสัญชาติจีนโดยกำเนิด ส่วน "กลุ่มตัวอย่างที่มีเชื้อชาติไทย" เป็นผู้ที่มิได้มีบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย คนใดคนหนึ่งหรือมากกว่า เป็นบุคคลสัญชาติอื่นนอกจากสัญชาติไทย โดยกำเนิด.



๓. "ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าคนมี" คือปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่ามี โดยการทำแบบสอบถาม Mooney Problem Check Lists

๔. "กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง" เป็นผู้ที่ได้รับคะแนนความสามารถในการปรับตัวซึ่งเด็กทั้งหมดเป็นผู้ทำ อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๗๔ ถึง ๘๘

๕. "กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ" เป็นผู้ที่ได้รับคะแนนความสามารถในการปรับตัวจากเด็กทั้งหมด อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๑ ถึง ๒๔

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ คือ sociometry , quasi-sociometry และ guess who? ซึ่งแสดงไว้ในภาคผนวก ให้เด็กเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทั้งหมดทำ เพื่อหาคนที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง กับกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ เฉพาะสองกลุ่มนี้ เลือกเฉพาะผู้ที่มีความสามารถมากที่สุดและน้อยที่สุด ฝ่ายละ ๒๐ คน มาทำแบบสอบถาม Mooney Problem Check Lists ซึ่งมีอยู่ในภาคผนวกเช่นกัน

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เ้ามา เพื่อหาค่าตอบของจุดมุ่งหมาย ปรากฏผลดังนี้

๑. ในกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูง คนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวสูง ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๒. ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ มีความแปรผันร่วมกันระหว่างความสามารถในการปรับตัว กับผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนเป็นไปในทางบวก แต่มีค่าไม่สูงนัก

๓. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มที่มีผลการ เรียนสูง เป็นค่าที่สูงกว่าของกลุ่มที่มีผลการ เรียนต่ำ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

๔. ในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก คนที่มีผลการ เรียนสูง มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง และคนที่มีผลการ เรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๕. กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการ เรียนสูงและอายุมาก ความแปรผันร่วมกันของผลการ เรียนกับความสามารถในการปรับตัวมีอยู่น้อย

๖. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวของกลุ่มที่มีความสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนสูง กับ

กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและอายุมาก ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๗. ในกลุ่มที่มีผลการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๘. ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำและมีเชื้อชาติจีน ผู้ที่มีความสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนสูง เป็นผู้ที่มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ ก็มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ

๙. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำ และมีเชื้อชาติไทย กับ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนต่ำและมีเชื้อชาติจีน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๐. ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการปรับตัวในสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติไทย กับ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงและมีเชื้อชาติจีน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๑. ในกลุ่มตัวอย่างที่มีการปรับตัวในสังคมสูง ความแปรผันร่วมกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคมเป็นไปในทางลบ แต่มีค่าไม่สูงนัก

๑๒. ในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ ความแปรผันร่วมกันระหว่างความสามารถในการปรับตัว กับผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนเป็นไปในทางบวกแต่มีค่าไม่สูงนัก

๑๓. ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง มีค่าสูงกว่า และเป็นค่าที่แตกต่างจากค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนของกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑

๑๔. ในกลุ่มที่มีความสามารถปรับตัวในสังคมสูง ผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง

๑๕. ในกลุ่มผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ ผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวสูง

๑๖. กลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง มีปัญหาที่คิดว่าตนเองมีน้อยกว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ และเป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑



สรุป

จากผลที่ได้พบ พอจะสรุปเป็นคำคมของวัตถุประสงค์ทั่วไปได้ดังต่อไปนี้

๑. สำหรับกลุ่มตัวอย่างนี้ และกลุ่มตัวอย่างอื่นที่มีลักษณะเหมือนกันทุกประการ ไม่ว่าจะใช้ตัวแปรทางค่า ความสัมพันธ์ในการเรียน อายุ หรือเชื้อชาติ เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กับ ความสามารถในการปรับตัวในสังคม เป็นไปในทางบวก

๒. ถ้าใช้ความสามารถในการปรับตัวในสังคมเป็นเกณฑ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวในสังคม กับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง เป็นไปในทางลบ ส่วนในกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ เป็นไปในทางบวก

๓. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมสูง กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการปรับตัวในสังคมต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

๑. สำหรับผู้ที่ไม่มีเวลาเพียงพอ มีทุนทรัพย์ และมีกำลังใจมากพอ อาจทำการวิจัยในระดับที่กว้างออกไป คือ ใช้โรงเรียนหลายๆแห่ง ซึ่งขอต้องการแบบทดสอบมาตรฐานที่จะวัด เพื่อเทียบและแบ่งกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่างๆกัน. นอกจากนี้ ถ้าทำได้ น่าจะมีการสร้างแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการปรับตัวในสังคม ของสภาพการณ์ สิ่งแวดล้อมแบบไทยๆ เพื่อที่จะประกอบการวิจัยอีกด้านหนึ่ง

๒. อาจจะสังเกตเห็นว่า ในเวลาที่ใช้เกณฑ์ "อายุ" แบ่งกลุ่มนั้น มีแค่การใช้ "อายุมาก" ไม่มี "อายุน้อย" ทั้งนี้เพราะ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นของการทดลองครั้งนี้ มีคนที่อาจจะจัดว่าเป็นกลุ่มที่มี "อายุน้อย" (ต่ำกว่า ๑๕ปี) เพียงสองสามคนเท่านั้น. ในการวิจัยที่ขยายวงกว้างออกไป น่าจะมีตัวอย่างมากพอที่จะจัดกลุ่มที่มี "อายุน้อย" ขึ้นได้ และอาจจะเห็นความสัมพันธ์อะไรบางอย่าง ที่การวิจัยครั้งนี้มิได้แสดงไว้

๓. สำหรับผู้ที่เคยทำการวิจัยมาก่อน และประสงค์จะขยายวงของการวิจัยออกไปอีก ขอเสนอให้เอาองค์ประกอบที่เป็นตัวแปรต่างๆ เช่น เพศ ฐานะทางเศรษฐกิจ ชั้นสังคม ฯลฯ มารวมในการวิจัย เพราะจะทำให้ได้เห็นชนิด และปริมาณ กับอาจจะรวมทั้งจังหวะ เวลา และวิธี ที่ตัวแปรต่างๆเหล่านั้นมีส่วนในการ เป็นที่ยอมรับของบุคคล อันเป็นส่วนประกอบสำคัญยิ่งในการมีชีวิตอยู่ในสังคมของเรา.

ภาคผนวก





แบบสอบถาม "สิ่งของดี"

ฉัน.....อายุ.....

ข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูดข้างล่างนี้ ถ้าท่านเห็นว่าเพื่อนในห้องของท่านใด เป็น  
ผู้ที่มีความเหมาะสมกับข้อความนั้นเป็นอันดับแรก ก็ให้ใส่ชื่อผู้ถูกคัดเลือกข้างหลังเลข(๑) ส่วนผู้ที่ท่านเห็น  
ว่ามีความเหมาะสมเป็นอันดับรองลงไป ก็ใส่ชื่อหลังเลข(๒) สำหรับผู้ที่ท่านเห็นว่ามีความเหมาะสม  
เป็นอันดับสาม ก็ใส่ชื่อหลังเลข(๓) ในกรณีที่เพื่อนในห้องของท่านมีชื่อซ้ำกันให้ใส่นามสกุลไว้ด้วย.

๑. "คนที่ซำพเจ้าอยมากเล่นควยในเวลาพัก"

- (๑).....
- (๒).....
- (๓).....

๒. "คนที่ซำพเจ้าอยมากจะนั่งใกล้ในเวลาเรียน"

- (๑).....
- (๒).....
- (๓).....

๓. "คนที่ซำพเจ้าอยมากไปดูภาพยนต์ควย"

- (๑).....
- (๒).....
- (๓).....

๔. "ถ้าท่านและเพื่อนทุกคนในห้องนี้มีโอกาสเป็นนักบินอวกาศ และในโครงการครั้งหนึ่ง มีนักบินที่จะ  
ไปกับจรวดได้ ๔ คน ท่านใครรับเลือกให้เป็นนักบิน  
เพื่อนในห้องของท่าน คือ"

- (๑).....
- (๒).....
- (๓).....

แบบสอบถาม "ใจเรียม"

ชั้น.....อายุ.....

ขอความต่อไปนี้ เป็นข้อความบรรยายลักษณะบางอย่างของเพื่อน ๆ ของนักเรียน ให้นักเรียน  
คิดถึงเพื่อนที่มีลักษณะตรงกับข้อความแต่ละข้อ เขียนชื่อเพื่อนคนนั้นลงในช่องว่าง (ในกรณีที่เพื่อนใน  
ห้องมีชื่อซ้ำกัน ให้เขียนนามสกุลลงไว้ด้วย)

ก่อนที่จะเขียนชื่อผู้ใด ต้องใช้การพิจารณาไตร่ตรองอย่างละเอียดจากการสังเกตของตัว  
นักเรียนเอง ไม่มีใครว่านักเรียนเป็นผู้บอกความเห็น และคำตอบของนักเรียนจะเก็บเป็นความลับ  
ทั้งสิ้น จึงขอให้เขียนอย่างจริงจังที่สุด

๑. คนที่ชอบช่วยเหลือเพื่อนที่สุดในชั้นคือ .....
๒. คนที่ทำงานขมขื่นมากที่สุดในชั้นคือ .....
๓. คนที่เป็นหัวหน้าที่ดีที่สุดในชั้น คือ .....
๔. คนที่แข็งแรงเร็วขมขื่นที่สุดในชั้น คือ .....
๕. คนที่เพื่อนรักมากที่สุดที่สุดในชั้น คือ .....
๖. คนที่รู้จักคนง่ายที่สุดในชั้น คือ .....
๗. คนที่ขมขื่นทำงานร่วมกับเพื่อนมากที่สุดที่สุดในชั้น คือ .....
๘. คนที่ทำงานเห็นว่าเพื่อนมากที่สุดที่สุดในชั้น คือ .....
๙. คนที่พูดจาสุภาพเร็วขมขื่นที่สุดในชั้น คือ .....
๑๐. คนที่ทำงานขมขื่นที่สุดในชั้น คือ .....

หมายเหตุ ในการทำแบบสอบถามนี้ นักเรียนจะเลือกเพื่อนคนเดียวเท่านั้นในหลายข้อก็ได้ ถ้าเห็นว่า  
เพื่อนคนนั้นมีคุณสมบัติทั้งนั้นจริงๆ



แบบสอบถาม

Mooney Problem Check Lists

วิสัย

ขั้นแรก.

อ่านปัญหาอย่างช้าๆ โดยตลอด ถ้านักเรียนคิดว่า ปัญหาใดเป็นปัญหาสำหรับนักเรียน  
ให้ขีดเส้นใต้ที่ปัญหานั้นๆ

ตัวอย่าง • "รู้สึกขมเกินไป"

ตัวอย่างข้างบนนี้แสดงว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับความขม

ขั้นที่สอง.

เมื่อนำคนที่หนึ่งเสร็จแล้ว ให้นักเรียนดูเฉพาะปัญหาที่ขีดเส้นใต้ไว้ทั้งหมด มีปัญหาใดที่  
รู้สึกว่าเป็นปัญหาที่รบกวนนักเรียนมากกว่าข้ออื่นๆ ให้เขียนวงกลมล้อมรอบข้อของปัญหานั้น

ตัวอย่าง • "รู้สึกขมเกินไป"

นักเรียนที่ขีดวงกลมรอบข้อที่สองนี้ แสดงว่า ปัญหาที่นักเรียนรู้สึกว่ารบกวนมากกว่าข้ออื่น  
ที่ได้ขีดเส้นใ้มาด้วยกันคือ ความขม

-----

๑. รู้สึกว่าขมเกินไป
๒. รู้สึกว่าอวนเกินไป
๓. ไม่ไต่อกกำลังกายอย่างพอเพียง
๔. เจ็บป่วยบ่อยๆ
๕. เหนื่อยง่าย
  
๖. ต้องการที่จะรู้ว่าอะไรจะออกมาอย่างไร
๗. ไม่รู้ว่าทำอะไรจึงจะไร้เงินไต่อย่างฉลาด
๘. มีเงินน้อยกว่าเพื่อน
๙. ต้องขอเงินจากบิดามารดา
๑๐. ไม่ได้รับเงินเป็นประจำ
  
๑๑. ทำความสนิทสนมกับบุคคลอื่นไต่
๑๒. มีความรู้สึกประหลาดเมื่ออยู่กับบุคคลอื่น
๑๓. รู้สึกว่าไม่สบายทุกครั้งทีต้องเขาสังคม
๑๔. มีความยุ่งยากในการดำเนินการสหภาพ
๑๕. ไม่แน่ใจในความสามารถสังคม
  
๑๖. เกิดความขัดแย้งในเรื่องต่างๆ
๑๗. ทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่น
๑๘. เป็นที่กล่าวขวัญ
๑๙. ถูกล้อเลียน
๒๐. แยกต่างจากเพื่อน
  
๒๑. อารมณ์เสีย
๒๒. ยึดติดอย่างจริงจังเกินไป
๒๓. พยายามดิ้นรนทุกใจง่าย



- ๒๔. ขึ้นแทนง่ายเกินไป
- ๒๕. กังวลใจ
  
- ๒๖. กังวลใจกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว
- ๒๗. ทนในครอบครัวมักเจ็บป่วยเสมอ
- ๒๘. มีความรคาได้เสียสละเพื่อข้าพเจ้ามากเกินไป
- ๒๙. มีความรคาไม่เข้าใจในตัวข้าพเจ้า
- ๓๐. เมื่อเวลาอยู่ที่บ้านได้รับการปฏิบัติต่ออย่างกับเป็นเด็ก
  
- ๓๑. ไม่สามารถที่จะเข้าเรียนวิชาชีพตามที่ปรารถนา
- ๓๒. ไม่แน่ใจในการเลือกอาชีพ
- ๓๓. ท้องการที่จะรู้ความสามารถของข้าพเจ้าในทางอาชีพ
- ๓๔. สงสัยว่าข้าพเจ้าจะสามารถไปทำงานในอาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกหรือไม่
- ๓๕. ท้องการกำหนดว่าจะทำอะไรภายหลังสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมแล้ว
  
- ๓๖. ซากเรียมบ่อยๆ
- ๓๗. โคคะแถมตำ
- ๓๘. มีปัญหาเรื่องการบริหารตัวในโรงเรียนใหม่
- ๓๙. เลือกวิชาเรียนผิด
- ๔๐. ไม่ได้ใช้เวลาในการศึกษาอย่างเพียงพอ
  
- ๔๑. ปากที่รับมอบๆ
- ๔๒. สวมทงไม้เท้า
- ๔๓. ไม่ควบคุมสติหัว
- ๔๔. ไม่ได้รับประทานอาหารที่ถูกท้อง
- ๔๕. น้ำตาก็กลองเรื่อยๆ
  
- ๔๖. มีเลือดน้ำตาเพียงสองสายผูก

- ๔๗. มีเงินสำหรับใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจน้อยมาก
- ๔๘. ครอบครัวมีการยุ่งยากเกี่ยวกับการเงิน
- ๔๙. ต้องระมัดระวังการใช้จ่ายทุกบาททุกสตางค์
- ๕๐. ต้องหยุดโรงเรียนเพื่อไปทำงาน

- ๕๑. ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ
- ๕๒. ไม่สนุกสนานในสิ่งต่างๆเหมือนคนอื่น
- ๕๓. มีโอกาสที่จะได้อ่านหนังสือที่ข้าพเจ้าชอบน้อยมาก
- ๕๔. ไม่มีโอกาสที่จะออกไปเดินตากลม
- ๕๕. ต้องการเวลาสำหรับตัวเองมากกว่านี้

- ๕๖. ต้องการมีบุคคลที่ปรึกษาดีกว่านี้
- ๕๗. เขาก็กับคนอื่นไม่ค่อยได้
- ๕๘. กังวลใจว่าจะทำให้เป็นที่ประหม่าใจคนอื่นได้อย่างไร
- ๕๙. ขอมหาคนอื่นโดยง่าย
- ๖๐. จากความสามารถในการเป็นผู้นำ

- ๖๑. ยืนกลางวัน
- ๖๒. ยับเพราะ
- ๖๓. ยืนง่าย
- ๖๔. เกียจคร้าน
- ๖๕. ไม่เอาจริงเอาจึงถึงงานบางอย่างเท่าที่ควร

- ๖๖. ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา
- ๖๗. บิดามารดาแยกกันอยู่หรือหย่ากัน
- ๖๘. บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม
- ๖๙. ไม่สนุกสนานเวลาอยู่กับบิดามารดา
- ๗๐. มีความรู้สึกว่ายานไม่เป็นที่มาอย่างแท้จริง



- ๓๑. ต้องการที่จะศึกษารึเรื่องอาชีพ
- ๓๒. ต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับอาชีพที่ใ้มากกว่านี้
- ๓๓. ออกจากโรงเรียนไปทำงาน
- ๓๔. มองไม่เห็นว่าควรเรียนหาอาชีพเจ้าที่ขึ้น
- ๓๕. ต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง

- ๓๖. ไม่สนใจหนังสือบางแนวจริง
- ๓๗. ไม่สามารถบรรยายตัวเองเป็นคำพูดได้
- ๓๘. มีความรู้ที่พ้อยู่ในวงจำกัด
- ๓๙. มีความขงขากในการรายงานปากเปล่า
- ๔๐. กลัวที่จะพูดหรืออภิปรายในที่

- ๔๑. สุขภาพไม่แข็งแรงเท่าที่ชาวเราควรจะเป็น
- ๔๒. ไม่ได้เล่นกลางแจ้งเพียงพอ
- ๔๓. นอนไม่เพียงพอ
- ๔๔. เป็นหวัดบ่อยๆ
- ๔๕. เจ็บคอบ่อยๆ

- ๔๖. ต้องการหารายได้เอง
- ๔๗. ต้องการซื้อสิ่งของของตนเองใ้มากกว่านี้
- ๔๘. ต้องการ เงินสำหรับการศึกษาต่อหลังจากที่จบชั้นมัธยมศึกษา
- ๔๙. ต้องการหางานทำในเวลาว่าง
- ๕๐. ต้องการมีงานทำในวันหยุด

- ๕๑. ใ้มีอะไรน่าสนใจที่จะทำในเวลาว่าง
- ๕๒. มีโอกาสสุขภาพสมถ์ สดว น้อเมาก
- ๕๓. มีโอกาสที่จะได้เพลิดเพลินกับวิทยุและโทรทัศน์น้อเมาก



- ๘๘. มีโอกาสที่จะได้ทำงานอภิเษกนอกรอบมาก
- ๘๙. ไม่มีอะไรที่เราสนใจที่จะทำในเวลาหยุดภาคเรียน
- ๙๐. ทำความรู้จักกับเพื่อนๆ ใหม่ๆ
- ๙๑. ซึ้อาย
- ๙๒. ใจน้อย
- ๙๓. มีความประหม่าและขี้ขลาดใจง่าย
- ๙๔. รู้สึกท้อ
- ๙๕. อารมณ์ไม่ดี อยู่ในความเศร้าเสมอ
- ๙๖. มีความขี้ขลาดในการตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
- ๙๗. กลัวในการกระทำผิดต่างๆ
- ๙๘. หนีใจง่ายเกินไป
- ๙๙. บางครั้งรู้สึกว่ารำคาญใจกับตัวเอง
- ๑๐๐. ถูกนิยามารดาวิพากษ์วิจารณ์เสมอ
- ๑๐๑. นิยามารดารักใคร่ที่ตนเองเห็นมากกว่าเรา
- ๑๐๒. มีปัญหาเกี่ยวกับมิตร
- ๑๐๓. มีปัญหาเกี่ยวกับมารดา
- ๑๐๔. มีปัญหาเกี่ยวกับการตามใจในครอบครัว
- ๑๐๕. ปัญหาเลือกวิชาที่ผู้ที่จะเรียนเทคนิควิทยา
- ๑๐๖. ปัญหาเลือกวิชาที่ผู้ที่จะเตรียมตัวเพื่อเรียนชั้นวิทยาลัย
- ๑๐๗. ปัญหาเลือกวิชาที่ผู้ที่จะเตรียมตัวทำงาน
- ๑๐๘. ต้องการฝึกฝนเกี่ยวกับอาชีพ
- ๑๐๙. ชอบมากเรียนเกี่ยวกับการทำอาหาร
- ๑๑๐. เรียนไม่ทันเพื่อน



- ๑๑๗. ไม่ชอบโรงเรียน
- ๑๑๘. ไม่สนใจในนางวิชา
- ๑๑๙. ไม่มีสมาธิเวลาเรียน
- ๑๒๐. ไม่ทราบว่าจะเรียนอย่างไรจึงจะได้ผลดี

- ๑๒๑. มีปัญหาเรื่องตัว
- ๑๒๒. การวางเท้าหางไม้ดี
- ๑๒๓. เค็มเกินไป
- ๑๒๔. สูงเกินไป
- ๑๒๕. รูปร่าง ท่าทาง ไม่สวย

- ๑๒๖. อากาศอยู่ห่างจากโรงเรียนเกินไป
- ๑๒๗. มีญาติมาอาศัยอยู่ด้วย
- ๑๒๘. ไม้ดีทองเป็นส่วนตัว
- ๑๒๙. ไม้ดีสีจากไม้รับรองเพื่อนๆ
- ๑๓๐. ไม้ดีรดส่วนตัวใช้

- ๑๓๑. ไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้รถของบ้าน
- ๑๓๒. ไม่ได้รับอนุญาตให้ไปกินก๋วยเตี๋ยวเจ้าหญิง
- ๑๓๓. ไม่ได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวในเวลาว่างที่มียอๆ
- ๑๓๔. มีกิจกรรมกับโรงเรียนเพียงเล็กน้อย
- ๑๓๕. ไม่ค่อยได้ไปเที่ยวและสังสรรค์กับเพื่อนๆ

- ๑๓๖. ถูกวิพากษ์วิจารณ์
- ๑๓๗. ถูกเรียกว่าหัวสูง
- ๑๓๘. ถูกคนอื่นจับตากุแฉม
- ๑๓๙. ละทิ้งสิ่งของ

- ๑๕๐. มีความรู้สึกกว้างขวางอย่างสุดขีด
- ๑๕๑. กลัวที่จะถูกคนอื่นรังแก
- ๑๕๒. ร้องไห้ยามเย็นไป
- ๑๕๓. มีหวังในหลายอย่างที่หาจากภายนอก
- ๑๕๔. ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่หามาได้
- ๑๕๕. รู้สึกไม่มีความสุขอยู่ตลอดเวลา
- ๑๕๖. เป็นลูกคนเดียวของบิดามารดา
- ๑๕๗. ไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้
- ๑๕๘. บิดามารดาช่วยตัดสินใจในเรื่องต่างๆมากไป
- ๑๕๙. บิดามารดาไม่ไว้วางใจ
- ๑๖๐. ต้องการมีอิสระในวัยมากกว่านี้
- ๑๖๑. ตัดสินใจว่าจะเรียนที่วิทยาลัยหรือไม่
- ๑๖๒. ต้องการรู้เกี่ยวกับวิทยาลัยมากกว่านี้
- ๑๖๓. กลัวจะเข้าวิทยาลัยไม่ได้
- ๑๖๔. ต้องการตัดสินใจว่าจะเข้าวิทยาลัยหรือไม่
- ๑๖๕. กลัวว่าจะไม่มีความสามารถเรียนในชั้นวิทยาลัย
- ๑๖๖. บุ่งมากใจเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์
- ๑๖๗. เขียนหนังสือไม่ค่อยจะถูกต้อง
- ๑๖๘. สะกดคำไม่ถูกต้อง ใจไวมากและไม่เป็น
- ๑๖๙. บุ่งมากในการจกไม้
- ๑๗๐. บุ่งมากในการรวบรวมเขียนรายงาน
- ๑๗๑. ขู่มิได้



- ๑๒๓. มีชีวิตมีการทางการพูด เช่น พูดติดอ่าง
- ๑๒๓. มีอาการแพยางอย่าง เช่น ไข้ อากาศ
- ๑๒๔. ทอมยิตปกติ
- ๑๒๕. สายตาไม่ปกติ

- ๑๒๖. นิตามารท่างานหนักเกินไป
- ๑๒๗. ไขมันไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกที่ตองการ
- ๑๒๘. ไม่ชอบเพื่อนบ้าน
- ๑๒๘. ตองการอยู่กับเพื่อนบ้านกลุ่มอื่น
- ๑๒๙. มีความละเอียดสภาพบ้านของตน

- ๑๓๐. ตองการที่จะเริ่มวิธีการ เช่นว่า
- ๑๓๑. ตองการที่จะเริ่มวิธีการทำใจของตนเพื่อคิดเพื่อกัน
- ๑๓๒. ตองการปรับปรุงตัวเองให้เป็นผู้มีวินัยธรรม
- ๑๓๔. ตองการปรับปรุงรูปร่างหน้าตา
- ๑๓๕. ไม่ระมัดระวังในการใช้เสื้อผ้าและสิ่งของต่างๆ

- ๑๓๖. ชอบมากในสังคม
- ๑๓๗. ไม่ชอบเพื่อนบางคน
- ๑๓๘. มีบางคนไม่ชอบชาวเขา
- ๑๓๘. หลีกหนีจากคนที่ชาวเขาไม่ชอบ
- ๑๔๐. บางครั้งทำตัวเหมือนเด็ก ๆ

- ๑๔๑. คือกัง
- ๑๔๒. พูดเกินความจริง
- ๑๔๓. โกรธไม่ตีเสมอๆ
- ๑๔๔. ไม่มีความสนุกสนาน

- ๑๔๕. ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
- ๑๔๖. บิดามารดาและข้าพเจ้ามีความเห็นขัดแย้งกัน
- ๑๔๗. มักโตเถียงบิดามารดา
- ๑๔๘. บิดามารดาบ่งหวังในตัวข้าพเจ้ามากเกินไป
- ๑๔๙. ท้องการความรัก
- ๑๕๐. ชอบที่จะเกิดในครอบครัวที่ไม่เป็นเหมือนอย่างนี้
- ๑๕๑. ไม่ได้รับการฝึกฝนสำหรับงานอาชีพ
- ๑๕๒. ไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน
- ๑๕๓. กลัวว่าจะไม่มีงานทำหลังจากสำเร็จการศึกษา
- ๑๕๔. ไม่แน่ใจว่าจะมีความสามารถพอจะรับงานที่ดีได้
- ๑๕๕. ไม่ทราบว่าจะหางานทำได้อย่างไร
- ๑๕๖. ไม่ชอบเรียน
- ๑๕๗. ความจำไม่ดี
- ๑๕๘. อ่านไม่เข้าใจ
- ๑๕๙. กังวลใจเกี่ยวกับคะแนน
- ๑๖๐. กังวลใจเกี่ยวกับการสอบ
- ๑๖๑. ขี้ไม่ตั้งใจ
- ๑๖๒. ปัญหาเกี่ยวกับจุก เจ็บ โพร่งจุกอีกเสบ
- ๑๖๓. ขี้บ่น
- ๑๖๔. ปัญหาเกี่ยวกับเท้า
- ๑๖๕. มีความผูกพันกับมารดาเกี่ยวกับความพิการทางร่างกาย
- ๑๖๖. ปัญหาเกี่ยวกับการเงิน



- ๒๐๑. ทำงานนอกชั่วโมงเรียนมากเกินไป
- ๒๐๒. ทำงานเพื่อหารายได้ของตัวเองเป็นส่วนใหญ่
- ๒๐๓. ใ้รับค่าจ้างทำงานต่ำ
- ๒๐๔. ไม่ชอบทำงานที่ทำได้ในปัจจุบัน

- ๒๐๕. ไม่มีโอกาสที่จะทำสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะทำ
- ๒๐๖. มีโอกาสในการ เล่นกีฬามาก
- ๒๐๗. บ้านไม่มีบริเวณที่เหมาะสมสำหรับเล่นกีฬา
- ๒๐๘. ไม่มีทักษะในการ เล่นกีฬาและเกมส์
- ๒๐๙. ไร้เวลาว่างไม่ถูกต้อง

- ๒๑๐. รู้สึกฉงนหรือวิตกกังวลเกินไป
- ๒๑๑. พุทหรือกระทำโดยไม่ไตร่ตรอง
- ๒๑๒. มีความรู้สึกที่ไม่มีใคร เข้าใจข้าพเจ้า
- ๒๑๓. ล้ามากใจที่จะพูดเรื่องปัญหาของข้าพเจ้า
- ๒๑๔. ไม่มีใครที่ข้าพเจ้าจะปรึกษาด้วยได้

- ๒๑๕. มีปัญหาส่วนตัวมากเกินไป
- ๒๑๖. จำได้ว่า ไม่มีความสุขในชีวิตวัยเด็ก
- ๒๑๗. ถูกครอบงำด้วยความกลัว
- ๒๑๘. บางครั้งถูกครอบงำด้วยความคิดที่แปลก
- ๒๑๙. คิดอย่างมากจนทำให้ตัวตาย

- ๒๒๐. ไม่อาจให้การต้อนรับเพื่อนที่บ้านได้
- ๒๒๑. ในครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้ง
- ๒๒๒. ไม่ได้ออกความคิดเห็นในปัญหาต่างๆ ที่บ้าน
- ๒๒๓. อยากจะออกจากบ้าน
- ๒๒๔. ไม่อยากเล่าทุกสิ่งทุกอย่างใหม่กับมารดา

- ๒๓๑. ไม่รู้ว่าที่จริงแล้วภาพเงาของการอะไร
- ๒๓๒. ของการวางแผนอนาคตไว้ล่วงหน้า
- ๒๓๓. ครุฑแก้วไม่เห็นด้วยกับแผนที่ภาพเงาจริงไว้
- ๒๓๔. กลัวอนาคต
- ๒๓๕. กังวลเกี่ยวกับการ เกณฑ์ทหาร

- ๒๓๖. โทษะแผนทำ
  - ๒๓๗. ไม่สามารถเรียนบางวิชาได้
  - ๒๓๘. ไม่ฉลาดเท่าที่ควร
  - ๒๓๙. กลัวจะล้มเหลวในการ เรียน
  - ๒๔๐. ต้องการออกจากโรงเรียน
-



## สูตรทางพีชคณิตในการคำนวณ

### ๑. สูตรในการหาค่าเฉลี่ย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

$\bar{x}$  = ค่าเฉลี่ย (วิธีอื่น: เลขคณิต)

$\sum x$  = ผลรวมของคะแนนทุกจำนวน

$N$  = จำนวนคะแนนทั้งหมด

### ๒. สูตรในการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N}}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$N$  = จำนวนคะแนนทั้งหมด

$\sum (x - \bar{x})^2$  = ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละตัวกับค่าเฉลี่ย

### ๓. สูตรในการหาค่าสหสัมพันธ์

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

$r_{xy}$  = ค่าสหสัมพันธ์

$N$  = จำนวนคะแนนทั้งหมด

$\sum xy$  = ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนทั้งสองชุด

$\sum x \sum y$  = ผลคูณระหว่างผลรวมของคะแนนแต่ละชุด

$\sum x^2$  = ผลรวมของคะแนนชุดที่หนึ่งยกกำลังสอง

$\sum y^2$  = ผลรวมของคะแนนชุดที่สองยกกำลังสอง

$(\sum x)^2$  = ผลรวมของคะแนนชุดที่หนึ่งยกกำลังสอง

$(\sum y)^2$  = ผลรวมของคะแนนชุดที่สองยกกำลังสอง